

Lægen, saaledes som det finder Sted i Kjøbenhavn, absolut skal være med. Denne Værgemaalsinstitution bør overhovedet være saaledes, at det er selve Befolkningen, der ved den griber ind i Forholdet mellem Forældre og Børn.

Hvis der nu bliver forelagt Lovforslag til en begyndende Løsning af dette store Spørgsmaal, haaber jeg, man vil have Øjet aabent for de uheldige Sider, der klæbe ved de nuværende Børnehjem og Opdragelsesanstalter, saa at der saa vidt muligt kan blive raadet Bod derpaa. Besøger man Børnehjem eller hører Tale om dem, mærker man hurtig, at de trykkes i høj Grad af Fattigdom. Der er Steder, hvor Forholdene ere saa fattige, at Forstanderinden om Sommeren maa tage Børnene med ud i Marken og luge Roer, for at Hjemmet kan bestaa. En saadan Fattigdom virker trykkende, og Statens Hjælp bør føie til, at dette Tryk hæves. Men overhovedet er det saaledes, at efter den Maade, hvorpaa Børnehjem oprettes, af private Folk, ofte af Missionærer, ofte af Folk, der mangle al Uddannelse til at tage sig af Børns Opdragelse, trænger Pietismens Aand sig mere og mere ind paa dette Omraade, og jeg tror, det er den Aand, der mindst af alt egner sig til at raade ved Børns Opdragelse. Jeg vil anmode Ministeriet om en Ting, naar denne Sag kommer for, og det er at gøre hvad der er muligt for, at det bliver selve Samfundets Aand, der kommer til at raade i disse Børnehjem og ikke en enkelt religiøs Interesse, ikke Pietismens Aand, som efter min Mening er alt for kold og klam til, at sund Børneopdragelse kan foregaa under dens Herredømme. Vore Børneopdragelsesanstalter ere, tror jeg, altfor kaserneagtige. Man hører ikke sjælden, at Børnene løbe bort, hvilket i og for sig ikke er saa underligt, da det er forbryderske Børn, der samles der. Der maa, kunde man synes, en streng Disciplin, en fast Haand og vel en næsten militær Organisation til i disse Opdragelsesanstalter. Jeg tror dog, at en saadan militaristisk Aand ikke er heldig ved Børneopdragelsen. Hvad det gælder om, er, at Børneopdragelsen bliver fri, saa at Børnene virkelig opdrages til at deltage som lykkelige Samfundsborgere i et frit borgerligt Samfundsliv.

Jeg kommer derved til det, jeg begyndte med, at Kommissionen ikke griber ned til Bunden af Samfundsforholdene, og derfor bevæge dens Reformforslag sig ogsaa paa Overfladen. Vi kunne gøre, hvad

vi ville, for at skaffe forsømte og forbryderske Børn en bedre Opdragelse ved at anbringe dem i Børnehjem o. s. v. — og jeg mener, der bør gøres meget, der bør indføres en ganske anderledes Kontrol end den nuværende, et andet Tilsyn end nu — men allerede det, at vi finde os i, at der opstaa forsømte Børn, og at disse udvikle sig til forbryderske Børn, som bagefter skulle samles paa saadanne Anstalter, er naturstridigt. Det gjaldt dog om, at Samfundet indrettede Sagen saaledes, at der overhovedet ikke kom til at eksistere forsømte Børn, der kunde udvikle sig til forbryderske Børn. At de findes, er en Anklage mod Samfundet. Jeg ved ikke, om jeg tør haabe paa, at den højtærede Minister vil tage denne Opgave op. Jeg tror det næppe, men jeg kan dog ikke ved denne Lejlighed undlade at slaa til Lyd for, at vi sørge for, at der ikke bliver saadanne forsømte Børn. Samfundet burde efter min Mening oprette et tilstrækkeligt Antal Børnehjem rundt omkring, baade i Kjøbenhavn og uden for Hovedstaden, saa at alle den Slags Børn fra daarlige Hjem eller Hjem, hvor Viljen eller Evnen til at opdrage Børnene ikke findes, kunne finde en forsvarlig Opdragelse, Børnehjem, som ikke sondres ud fra det økonomiske Samfund, men som staa som en levende Organisme midt i det borgerlige Samfund. Jeg mener, at dette bør staa som Idealet, men jeg venter ikke, at Flertallet i dette Ting eller det nuværende Ministerium vil skride til Løsningen af dette Spørgsmaal. Jeg vil imidlertid slaa fast, at før vi indrette Børnehjem i et saadant Antal og saa vel udstyrede, at overhovedet intet Barn i vort Samfund kan siges at blive forsømt, før løses ikke dette Spørgsmaal om vaarøgtede Børn, og saa længe ville alle disse Vanskeligheder komme frem, som den ærede Ordfører dvælede ved.

Jeg skal indrømme, at Kommissionsbetænkningen er affattet fremskridtsvenlig og frisindet, og at den i det hele peger i den rigtige Retning. Jeg glæder mig til, at vi mulig ved dens Hjælp med Tiden kunne faa en Løsning af dette store Samfundsspørgsmaal. Alene Afskaffelsen af Børnestraffe og Bestemmelsen om i Straffens Sted at sætte Opdragelse, alene det, at Børn under 15 Aar ikke maa straffes, og at Børn mellem 15 og 18 Aar kun maa straffes betingelsesvis, vilde være et stort Fremskridt, og jeg vilde være glad, om den højtærede Justitsminister vilde fremsætte Lovforslag i den Retning, og at et saadant maatte blive gennemført snarest